Święto Purim

Ustanawianie świąt miało na celu zachowanie w ludzkiej pamięci pewnych wydarzeń. Gdy wydarzy się w historii coś ważnego, ludzie ustanawiają święto, by przez coroczne obchodzenie i przypominanie nigdy nie zapomnieć o tym co się wydarzyło.

Święto Purim zostało ustanowione przez ludzi, ale jest zapisane w Piśmie Świętym, więc na tej podstawie wnioskujemy, że zostało ono również zaakceptowane przez Pana Boga.

> *Mordochaj spisał wszystkie te wydarzenia i rozesłał listy do wszystkich Żydów (...) Zobowiązując ich, aby rokrocznie święcili czternasty dzień miesiąca Adar i piętnasty dzień tegoż miesiąca, Jako dni, w których Żydzi zyskali spokój od wrogów swoich. A te dni mają być wspominane i obchodzone jako święta po wszystkie pokolenia, we wszystkich rodzinach, we wszystkich prowincjach i we wszystkich miastach. A te Święta „Purim” nie mają zaniknąć wśród Żydów i pamięć o nich nie ma ustać u ich potomstwa* – Est. 9:20-22,28.

Święto Purim lub inaczej święto Losów miało być obchodzone na pamiątkę cudownego ocalenia narodu wybranego. Pewien człowiek o imieniu Haman (potomek Hammedaty) był zaciekłym wrogiem Żydów, tak jak wszyscy Amalekici. Postanowił sobie i wyznaczył jeden dzień zagłady wszystkich Żydów. Przekonał króla Achaszwerosza, że Żydzi kierujący się prawami i przepisami swojej wiary, są elementem wywrotowym i dla dobra państwa trzeba ich wytępić. Życie wszystkich Żydów było w niebezpieczeństwie. Dzięki wstawieniu się Estery u króla, a przede wszystkim dzięki Panu Bogu, który odpowiednio usposobił serce króla Achaszwerosza, los narodu wybranego został odwrócony.

W odróżnieniu od świąt ustanowionych przez Pana Boga i zapisanych w zakonie, w opisie tego święta Mordocheusz i Estera nic nie wspominają o ofiarach. Było to dwudniowe święto, które należało obchodzić w dniu 14. i 15. miesiąca Adar. Skąd wzięła się nazwa święto Losów? Dlaczego nie jest to na przykład ś Swoją nazwę wzięło ono od losów, które były rzucane. W celu lepszego zrozumienia co to były za losy, należy otworzyć Księgę Estery, 3. rozdział i 7. werset:

> *W miesiącu pierwszym, to jest w miesiącu Nisan, w dwunastym roku panowania króla Achaszwerosza rzucono w obecności Hamana „pur”, to znaczy los co do każdego dnia i każdego miesiąca, i los padł na trzynasty dzień dwunastego miesiąca, to jest miesiąca Adar.*

Haman prawdopodobnie nie był pewien swojego pomysłu/postanowienia, miał obawy i wątpliwości, więc rzucał losy. Prawdopodobnie dlatego chciał wybrać „szczęśliwy dzień”, aby swoje zamiary przedstawić przed królem i by były one miło i dobrze odebrane. Los padł na dzień trzynasty ostatniego miesiąca, czyli Adar. Oznacza to, że Haman musiał czekać cały rok, 12 miesięcy. Miał dużo czasu, żeby przemyśleć wszystkie aspekty swojego planu, zauważyć zagrożenia lub wycofać się z niecnych zamiarów wyniszczenia całego narodu. Tak jednak się nie stało.

Czym jest pur, czyli los, od którego święto wzięło swoją nazwę? W Piśmie Świętympo raz pierwszy został on użyty przez Pana Boga, gdy polecił Aaronowi rzucać los, którego kozła należy złożyć w ofierze (3 Mojż. 16:8). Los często był używany w spornych sytuacjach, gdy należało podjąć decyzję, rozstrzygnąć spór, a nie było pewności, jakie rozwiązanie jest słuszne. Losy były również używane przy podziale ziemi, gdy pokolenia Izraela wchodziły do Ziemi Obiecanej (4 Mojż. 26:56). Czasami rzucano losy w trudnych chwilach w celu wykrycia sprawcy nieszczęścia lub wykrycia powodu grzechu . Na przykład przez los został wyłoniony Jonantan, syn Saula (1 Sam. 14:42), jako osoba, która złamała ślub króla. W podobny sposób odnaleziono Jonasza jako winowajcę burzy i nieszczęścia na statku.

W Nowym Testamencie też rzucano losy, ale jest takich przykładów dużo mniej. Przez losy został wyznaczony Zachariasz, ojciec Jana Chrzciciela jako ten, który miał sprawować służbę w świątyni. Prawdopodobnie zwyczaj ten był szeroko rozpowszechniony na Bliskim Wschodzie, ponieważ, gdy zaistniał spór pomiędzy rzymskimi żołnierzami, który z nich ma wziąć szatę Pana Jezusa, również wtedy rzucano losy. Taką samą metodę zastosowali apostołowie, gdy szukali następcy Judasza. Wiemy, że ta decyzja nie spotkała się z Bożym błogosławieństwem.

Czas używania losów opisanych w Starym Testamencie minął po śmierci Pana Jezusa. Taka metoda nie jest zalecana przez zapisy Nowego Testamentu. Czas objawiania woli Bożej przez losy się zakończył. W życiu człowieka poświęconego nie ma przypadków, nie decyduje los. Pan Bóg troszczy się i opiekuje swoimi dziećmi, tymi, którzy wiernie pragną naśladować Jego umiłowanego

Syna. Takie osoby nieustannie poszukują woli Bożej, udając się do Niego w modlitwie, bo ufają, że tylko On może zesłać im odpowiednie rozwiązanie.

Purim, podobnie jak Chanuka, nie jest świętem całkowicie religijnym. W czasie tego święta można było wykonywać niektóre prace. Nie był to „sabat Pana”, ale pamięć o Święcie Purim i wydarzeniach z czasów królowej Estery, która nie miała zaniknąć w Izraelu. Święto to nigdy nie wypada w sabat. Jeżeli sabat pokrywa się ze świętem Purim, wtedy obchodzenie święta przekłada się na kolejny dzień.

Jak obchodzi się to święto?

Post

Podczas święta Purim trzeba pościć. Zwyczaj poszczenia przez Żydów przy okazji różnych świąt jest znany i wpisuje się w pewną tradycję judaistyczną. Post podkreśla fakt, że zwycięstwo i przetrwanie nie zależy od sił militarnych i fizycznych człowieka, ale od jego duchowości i kontaktu z Panem Bogiem. W tej historii to właśnie post i gorliwe modlitwy Żydów ocaliły ich życie.

Czytanie księgi Estery

W czasie święta Purim Żydzi mają w zwyczaju odczytywanie zwojów Księgi Estery. Obowiązkiem każdego wierzącego Żyda jest dwukrotne wysłuchanie w synagodze zapisów tej księgi – wieczorem na rozpoczęcie święta i nazajutrz rano po porannej modlitwie. Ten, kto z jakiegoś powodu nie mógł być w synagodze na czytaniu, powinien przeczytać tę księgę sam. Czytanie księgi jest bardzo dokładne, nie można opuścić ani jednego słowa. Wymaga się od lektora, który czyta tę księgę, żeby w miejscu gdzie jest imię Haman wyraźnie zagłuszył to słowo, przerwał czytanie tekstu lub zrobił pauzę. Ma to na celu wymazanie imienia Hamana z kart historii.

Upominki

Jest to pogodne i radosne święto, czasami nawet hałaśliwe. Żydzi mają zwyczaj obdarowywania się różnymi prezentami. Bardzo często są to paczki z żywnością wysyłane do rodziny. Właśnie w tym dniu radości, wszyscy powinni pamiętać o swoich braciach będących w potrzebie i dołożyć starań, aby oni też mogli uczestniczyć w ogólnej radości i nie odczuwali niedostatku. Święto to pobudza poczucie tożsamości narodowej i współodpowiedzialności za pewną społeczność. Powinno sie wyczulić swoje zmysły na zauważanie potrzeby brata – jest to wartościowa lekcja wypływająca z tej historii, którą również powinniśmy zastosować w naszym życiu.

Święto Purim ma też inny, bardziej osobisty wymiar dla każdego wierzącego Żyda. Przypomina im o tym, że w każdym pokoleniu Pan Bóg się nimi opiekuje i wyrywa ich z różnych pułapek i zasadzek, podobnie jak za czasów Estery i Mordochaja. Dzięki tej opiece i szczególnemu zainteresowaniu Pana Boga, ten wybrany naród mógł przetrwać kilka tysięcy lat.

Oprócz tego, że jest to ważne święto dla Żydów, my również możemy wyciągnąć z niego lekcje. Pamiętajmy, że nasze życie jest w ręku Pana Boga, który troszczy się i opiekuje swoimi dziećmi zanoszącymi modlitwy przed Jego tron. Tylko On może zesłać nam odpowiednie rozwiązanie różnych trosk, a nie los, przypadek, co często słyszymy od ludzi. Bądźmy wyczuleni na potrzeby naszych braci i sióstr, tak jak to mieli robić Żydzi obdarowując się upominkami.

Sygnowski Paweł